

Rekviem az Astiért, ahol a pincérek is daloltak

2010 október 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Mindenkinek vannak kedvenc éttermei itthon és külföldön, ahová – ha teheti – vissza-visszalátogat.

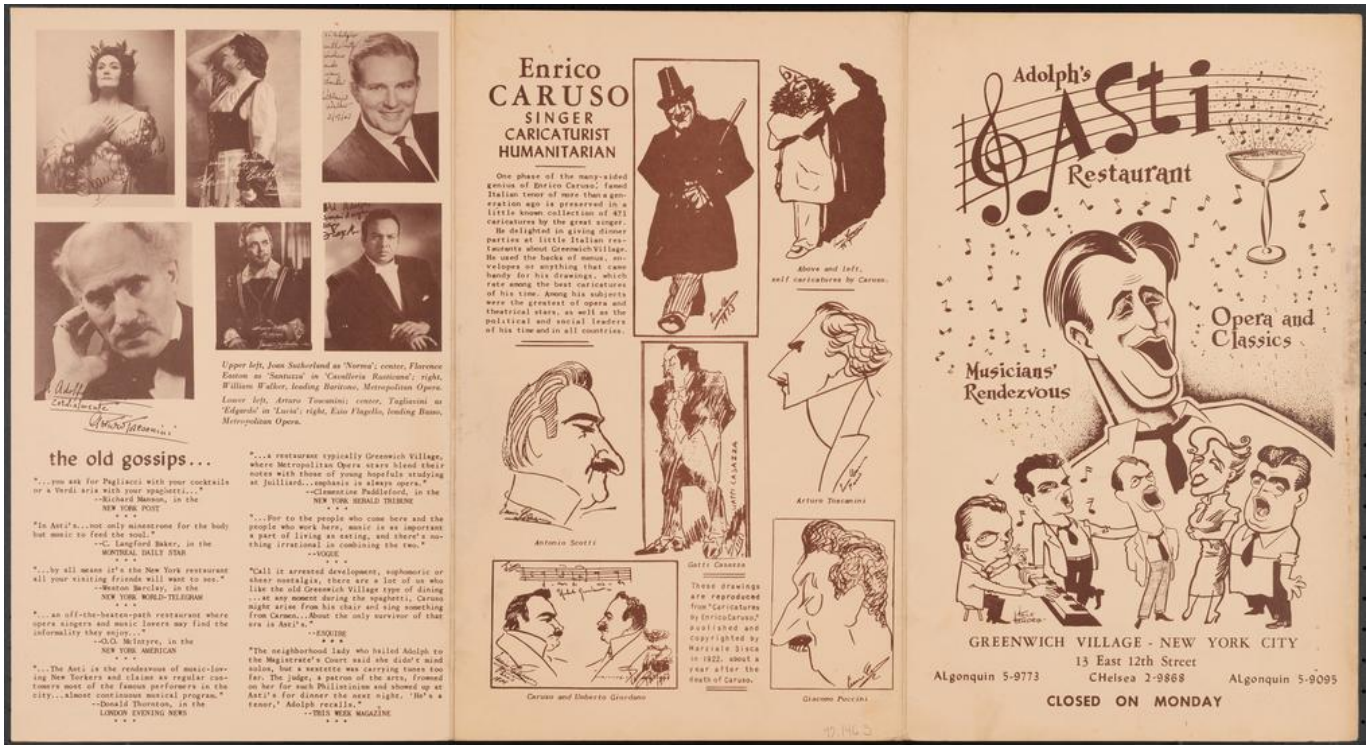
Hogy miért váltak kedvencekké, erre sokféle magyarázat van, de akadt egy közülük, amelynek nem volt párja, mert

abban az étteremben világhír? énekesek daloltak, miközben a vendégek a finom olasz ételeket fogyasztották. De énekeltek az alkalmazottak és sokszor a vendégek is.

Tizenöt évvel ezel?tt voltam el?ször az Astiban, s mint a napokban kiderült – utoljára. Operakedvel? barátaimat szerettem volna meglepni a minap egy Astiban eltöltött vacsorával, de házigazdám szomorúan tudatta velem, hogy a legendás hely nincs többé.

Nem maradt más számomra, mint hogy elmeséljem, miért volt utánozhatatlan és egyedi színfoltja Greenwich Village-nek az Asti. Az étterem egyetlen nagy teremb?l állt. Az egyik oldalon a bárpult húzódott, a szabadon maradt falakat teljes egészében beborították a kották, a poszterek és érdekes emberek fotográfiái, karikatúrái, többnyire az opera csillagainak dedikált soraival.

Többek között Joan Sutherland, Benjamino Gigli, Mario Lanza, Luciano Pavarotti, Jussi Björling és Lauritz Melchior aláírását láthattuk itt. De ugyanígy megtalálható volt a falon Arturo Toscanini saját dedikációjával ellátott fényképe is. Többször megfordult az Astiban a nehézsúlyú ökölvívó, Rocky Marciano vagy a híres színészn?, Greta Garbo.

A bármixer, a tulajdonos, az ajtónálló, a cigarettaárus, s?t a ruhatáros is meglep?en jó hangú amat?r énekesek voltak, akik a legváratlanabb pillanatokban énekeltek opera- és klasszikus áriákat, régi és új, népszer? slágereket. Még a pincérek is dúdoltak feladatuk ellátása közben.

A tulajdonos egy magas, csinos olasz amerikai – aki az Adolfo Mariani névre hallgatott – 1925-ben nyitotta meg éttermét a 13. East 12. utcájában, amelyet nagyon hamar megkedveltek az operabarátok és -énekesek. Adolfo egy kis olasz faluból, San Terenzo al Maréból származott. Apja hajóskapitány volt, fia pedig tehetséges baritonistának indult. Az apa azonban nem akarta, hogy fia a zenével foglalkozzon, ezért Adolfo megszökött New Yorkban a hajóról, és a városban telepedett le. Abból élt, hogy operettdalokat adott el?, és pincérként énekelt a kaszinókban. Jó volt a hangja, de nem elég jó, ezért más szakmát választott: az énekesek mentora lett.

Mindenesetre saját éttermében kedvére énekelhetett. Kezdetben Adolph volt az étterem neve, de Hitler felt?nése miatt a vendégl?t egy olasz falu nevér?l Astira változtatták.

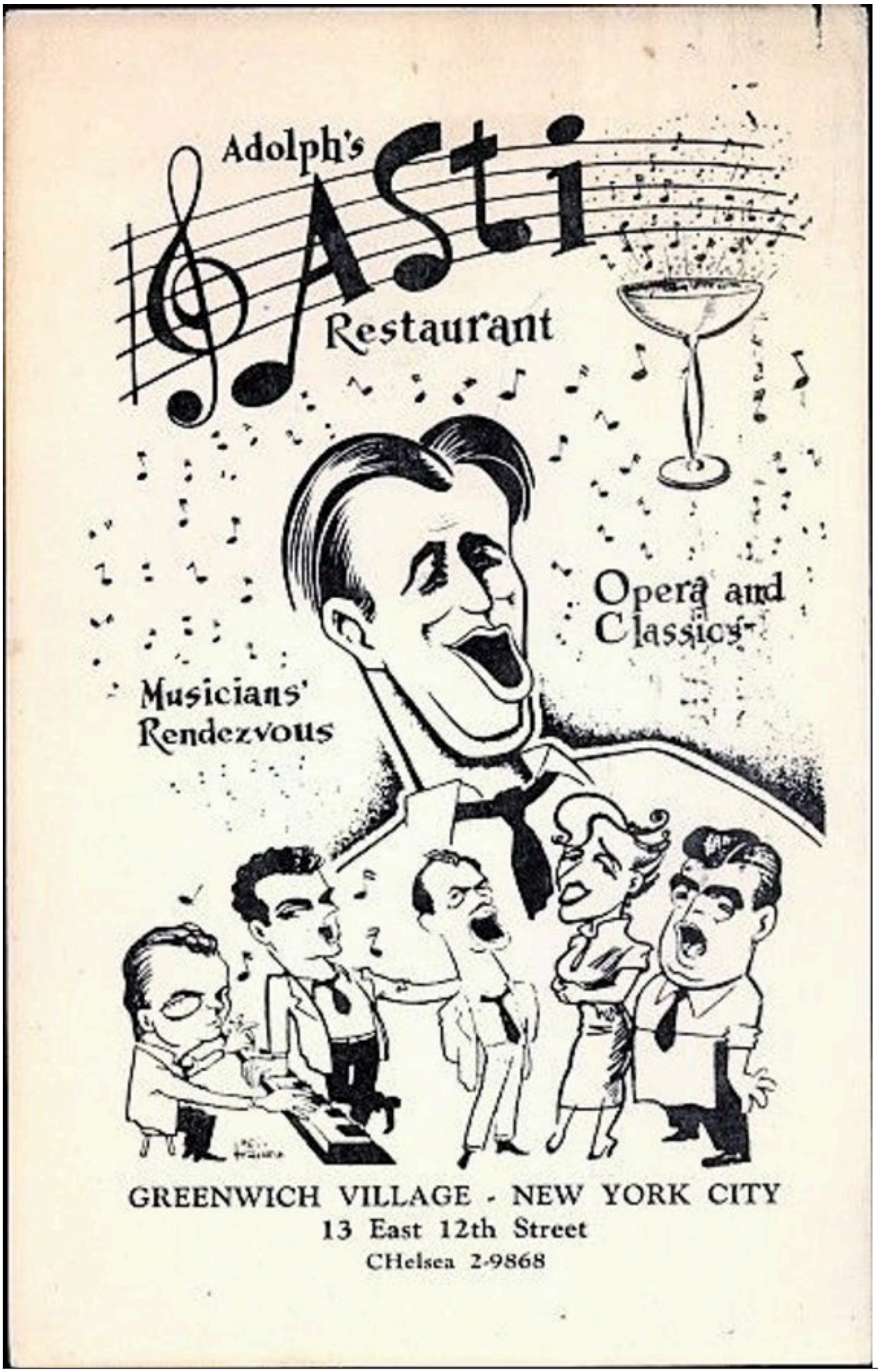
Amikor az étterem megnyílt, a tulajdonosnak nehéz pillanatai voltak a szomszédokkal. A barátok azonban szilárd szövetségeseknek bizonyultak. Egyszer egy id?sebb hölgy meg nem állt a bírói pulpitusig, és kijelentette, hogy elviselhetetlen, ami az Astiban folyik.

„A tulajdonos minden este lármázik” – rikácsolta. „Hogyan?” – kérdezte a bíró. „Hogyan, hát úgy, hogy operákat

énekel.” A bíró szigorú tekintetet vetett a vádlóra, és azt mormogta: „Az opera sohasem zaj! A vád elejtve!” Kiderült, hogy a bírónak szép tenorhangja van, szenvedélyes operabarát. Ezután éveken át hallották ?t énekelni az Astiban.

Az els? években Adolph még nem tudott magának zongorát venni, ezért egy sípot használt a hangoláshoz. Egyik este, véletlenül, összeütött egy mixel? kanalat egy whiskys üveggel, és észrevette, hogy tiszta á hangot kap. Ez a hang lett a kóruséneklés kulcsa.

Ekkor támadt az az ötlete, hogy felszereli a mixereket kanállal és üveggel, és így lép fel a kórus a vendégek el?tt. A ritmusos hangzavart tehénkolomp rázásával és az üres kasszagép ki-be csukásával fokozták. A pizzatésztákkal pedig – a vendégek szeme láttára – különleges mutatványokat végeztek.

Adolph's
Asti
Restaurant
Opera and
Classics
Musicians'
Rendezvous
GREENWICH VILLAGE - NEW YORK CITY
13 East 12th Street
CHelsea 2-9868

Ami az ételeket illeti: a rengeteg minestronét (a rizzsel vagy makarónival készült levest) és a zabaglionét (borsodót) úgy fogyasztották a végtelen nosztalgiát árasztó áriákhoz, mintha nélkülük elképzelhetetlen lett volna az élet. A zabaglione speciális Asti-édesség volt. Tojássárgájából, cseresznyéb?l és cukorból készült. A Montreal Daily Star tudósítója egyszer azt írta: „Az Astiban… nemcsak a minestrone hizlalja a testet, hanem a zene is táplálja a lelket.” Tökéletesen igaza volt.

Az Asti megsz?nésével egy olyan hangulat távozott el az életünkb?l, amelyet holnap hiába keresünk. Nincs, és talán nem is lesz többé. Tudom, New York messze van, de az Astiért (is) sok mindent vállalt az ember.

Azt hiszem, az élet változott meg, amely tíz évvel ezel?tt bezáratta az éttermet. Az élet, amely csak visszafelé érthet? meg, de el?refelé kell élni.
Vándor, ha arra jársz, jusson eszedbe az O Sole Mio, a Volare vagy az Arrivederci, Roma és a többi híres dal, de megpróbálhatsz a Rigolettóból is egy áriát elénekelni a kapuban, mondjuk a La Donna é Mobile kezdet?t, feltéve, ha van hangod.

K? András, mno.hu

Ajánló